

CARITAT EN EL PARLAR

Res manifesta tant l'interior de la persona com el poc cuidado en parlar del proïsme.

Quan hom contempla el proïsme sense cap mena de recurs sobrenatural és sovint mogut a mercè de l'apassionament manifestat per la gelosia, per l'odi o per l'antipatia i sota el seu influx arriba a estrafer les accions més innocents.

Es molt difícil endinsar-se a l'interior de les persones on afluïxen circumstàncies per a nosaltres ben desconegudes que brollen de la vivessa del caràcter, de la ignorància i del temperament.

Cal no oblidar el que diu un notable escriptor: «Les faltes que procedeixen de la passió dominant, són les més odioses, i altrament són les més dissimulades a la presència de Déu».

La Regla Carmelitana recordant les paraules de l'Esperit Sant diu: «en el molt parlar no hi mancarà pecat».

El Profeta David compara el murmurador a l'espasa de doble tall.

Sant Pau diu que els murmuradors no entraran en el regne dels Cels.

Es compta en la vida de la Germa-

na Margarida del Santíssim Sagrament, carmelita de Braune, que quan sentia una conversa contra la caritat veia sortir un fum tan espès i enverinat que la feia desmaiar i que tot seguit es refugiava davant de Jesús Sagramentat a demanar-li perdó.

Són adients aquests mots atribuïts a Sant Francesc d'Asís: «el que parla malament del proïsme és un assassí perquè mata les ànimes embriagant-se amb la seva sang; és pitjor que el carabiós perquè trosseja i arrossega per totes parts les entranyes vives del proïsme; pitjor que la bèstia immunda perquè escarbotja els vicis i en fa d'ells el seu exquisit nodriment, i pitjor que Cam, car posa al descobert per totes parts les vergonyes de la Religió, nostra Mare».

No oblidem en aquest punt el que ens diu Santa Magdalena de Pazzi: «Si el proïsme té algún defecte penseu que no li manca alguna virtut que el fa agradable a Déu». «Parem esment en les virtuts per a imitar-les, tanquem, però, els ulls als seus defectes».

L'ESCOLA LAICA

Sortien de l'escola laica uns vaillets entremaliats, apedregant a tot el que s'els posava al davant i injuriant a les persones, quan s'els hi ataçà un vellet preguntant-los:

- D'on veniu, ara?
- De l'escola.
- I què us ensenya el senyor mestre?
- La ciència i la llibertat.
- I de catecisme?
- D'això res.

—I el sant temor de Déu... la salvació eterna... l'ànima?

—Això diu que són falòrnies.

—Digueu al senyor mestre que el que és verament una falòrnia és l'educació que us dona. Pobres infants! Com heu de poder viure en societat, sinó sabeu respectar el vostre proïsme; i com l'heu de respectar sinó teniu temor de Déu?

Penseu saber ja ben viure i no sabeu encara per quin fi viviu.

Al Col·legi Marià dels Carmelites d'Olot s'admeten per a sa formació científica i moral els nens que mostrin inclinació a l'estat religiós. Per instruccions dirigir-se a aquest Convent.